

O ceně sportovce už rozhodují sociální sítě

Nemá řidičák, počítač, skoro neumí anglicky. Žije v Prostějově. Nemá ekonomické vzdělání, vystudoval literaturu, divadlo a film. A přesto patří mezi nejúspěšnější tuzemské sportovní manažery. **MIROSLAV ČERNOŠEK (78)** sám sebe označuje za starou školu. „Jsem papírový člověk. Všechno důležité mám zapsané v diáři. Rád se setkávám s lidmi a snažím se mít s obchodními partnery dobré a dlouhodobé vztahy,“ popisuje svůj recept na úspěch. Zastupoval nejlepší tuzemské tenisty Tomáše Berdycha či Petru Kvitovou. Nebo atleta Jana Železného. Do Česka přivezl týmy NHL, díky němu se na ostravském atletickém mítinku Zlatá tretra několikrát objevili fenomenální sprinter Usain Bolt či tyčkař Armand Duplantis. „Letos diváci uvidí pokus o světový rekord na netradiční trati 150 metrů,“ slibuje. A mimochodem, na svůj věk rozhodně nevypadá.

Od roku 2001 je Černošek spjatý s atletickým mítinkem Zlatá tretra. Celkem devětkrát dokázal přivést do Česka i fenomenálního jamajského sprintera Usaina Bolta (na snímku), jenž dodnes drží světové rekordy na 100 m, 200 m a ve štafetě na 4× 100 m. A dokonce mu platil výrazně nižší startovné, než mu nabízeli pořadatelé největších světových mítinků. Když bylo Boltovi sedmnáct a nikdo ho ještě neznal, dal mu 10 tisíc dolarů na cestu a pobyt v Americe. A to mu Bolt nikdy nezapomněl. Navíc se mu v Ostravě moc líbilo.

■ **Dělali jsme spolu rozhovor před jedenácti lety. Tehdy jste říkal, že byste vsadil milion korun na to, že se tenistka Petra Kvitová stane světovou hráčkou číslo jedna. Ale dotáhla to „jen“ na pozici dvojky. Takže byste prohrál.** Je to tak... V mých očích byla lepší hráčkou než třeba Karolína Plíšková, která se na místo jedničky na několik týdnů probíla. Nedávno jsme s Kájou letěli z turnaje z Říma a povídali si i o tom. Troufám si říct, že jsme pořád kamarádi (i Karolínu Plíškovou zastupoval, pak však přešla pod manažera Michala Hrdličku, jenž se v roce 2018 stal jejím manželem, pozn. red.).

■ **Proč to Petře Kvitové uniklo?**

Měla k tomu několikrát velmi dobře našlápnuto. Dvakrát vyhrála Wimbledon (v letech 2011 a 2014, pozn. red.). Celkem triumfovala na 31 turnajích WTA. Nepočítáme-li Martinu Navrátilovou, je v tomto směru jasně nejlepší českou hráčkou. Ale celou kariéru měla problém s nevyrovnanou výkonností. Byla vítězný typ, ovšem podle odborníků mohla být v tréninku pracovitější, a hlavně měla občas problém se koncentrovat výhradně na tenis, hlavně v prvních kolech turnajů. Když ta úvodní kola překonala, dost často turnaj nakonec vyhrála. Ve finále měla jednu z nejlepších úspěšností ze všech (73,8 %; dlouhá léta téměř neporazitelná Serena Williamsová měla úspěšnost 74,5 %, pozn. red.). Když se Petra rozjela, byla skoro nepřekonatelná.

■ **Tomáš Berdych vydělal tenisem skoro 30 milionů dolarů, Petra Kvitová více než 37,6 milionu dolarů. Několik let své kariéry vám odváděli část svých výdělků za to, co jste do nich investoval, ještě než prorazili. Vyplatili se vám tito dva hráči nejvíce?**

Oba mi do svých pětadvaceti let odváděli 10 % z tenisových výdělků a čtvrtinu z re-

klamných smluv. Ale měl jsem s nimi předtím i velké výdaje, prvních pět let jejich kariéry jsem do nich investoval. Z příjmů od nich jsem pak mohl financovat mladé naděje, než začaly vydělávat zase ony. A dost často se to vůbec nevrátilo...

■ **Kdy třeba?**

Potkal jsem výjimečný talent, v zácích ani v dorostu neprohrál jediný zápas: Michal Tabara, ročník 1979. Přišel do Prostějova v deseti letech z Napajedel. Porážel o rok staršího Radka Štěpánka, do osmnácti byl naprosto dokonalý. Už v patnácti uměl skoro všechno, jenomže pak přestal růst, měl výšku 174 centimetrů, příliš mu zbytněla stehna. Vyhrál turnaj v Indii, byl na

„Berdych i Kvitová mi odváděli peníze do svých 25 let.“

47. místě na světě. Nedá se říct, že by to nikam nedotáhl, ale rozhodně měl na víc. Nejvíce jsem prodělal asi na trojici šikovných kluků. Dušan Lojda v osmnácti vyhrál juniorské US Open. Radim Urbánek byl ve čtrnácti mistrem světa. A Michal Konečný mistrem Evropy do 18 let. Udělali jsme z nich tým. Náklady výrazně překročily deset milionů korun. Táhlí jsme je asi čtyři roky. Hráč stojí ročně kolem dvou milionů, jen trenér vyjde na 80 až 100 tisíc korun měsíčně. Ovšem nenechal jsem v tom peníze jen já, přispíval na to i stát a tenisový svaz, byli součástí Národního tenisového centra. Když jsme trefili Nováka, Berdycha a Štěpánka, říkal jsem si, že tady se taky nemůžeme netrefit. A ani jeden z nich ta velká očekávání nenaplnil.

Jenže to je prostě sport. Proto jsem kromě zastupování jednotlivců rozjel i řadu projektů.

■ **Na nich jste vydělal víc?**

Třeba na zahajovacích zápasech NHL v Praze (v letech 2008 a 2010, pozn. red.) nebo na pořádání tenisového Laver Cupu (v roce 2017; soutěž dvou šestičlenných výběrů, jeden je sestaven z hráčů Evropy, druhý ze zbytku světa, pozn. red.) moje firma Česká sportovní vydělala hodně slušné peníze. Možná víc než na všech těch tenistech. A bylo to vlastně okamžitě, nemusel jsem dlouho čekat jako u hráčů, jak to všechno dopadne, bát se, zda se nezraní. Takže to bylo i méně rizikové než vsadit na jednoho dva hráče. Proto jsem zajišťoval zápasy českých družstev v ženském Fed Cupu a mužském Davis Cupu. Když vyprodáte na finále pražskou O₂ arénu, rozhodně škodný nejste. I díky pořadatelství Zlaté tretry, s níž jsem spjatý od roku 2001, jsem vydělal velmi zajímavé peníze.

■ **Jak vás napadlo spojit své jméno kromě tenisu a hokeje také s atletikou?**

Vedle tenisu, v němž jsem vyhrál krajský přebor, jsem chytal dorosteneckou hokejovou ligu. Ale nejvš přesto řadím atletiku. Po svém strýci jsem u babičky v Poděbradech našel disk a začal jsem tam na poli házet. Pak jsem občas zašel i na škvárové hřiště u nás v Prostějově. Tehdejší trenér vrhačů si mě všiml. Díky němu jsem se tři čtvrtě roku věnoval atletice. Skončil jsem druhý na mistrovství republiky. Můj rekord s nářadím o váze kilo a půl je 37,15 metru. Atletika se mi vždycky líbila i jako divákovi. Se ženou sledujeme v televizi všechny mítinky Diamantové ligy (seriál těch nejprestižnějších závodů, pozn. red.). Občas fandíme i na stadionech.

■ **Myslel jsem, že jste se ke Zlaté třetře dostal díky oštěpaři Janu Železnému, s nímž se přátelíte.**

To byl ten druhý důvod. Od roku 1999 jsem Honzovi dělal manažera. Seznámil nás profesor Pavel Kolář, který zachránil Honzu poté, co si utrhl rameno, jak posiloval s pneumatikou. Spolu jsme pak v roce 2000 vyhráli zlatou olympijskou medaili v Sydney a o rok později se v Edmontonu stal mistrem světa. Zpočátku mi manažera mítinku dělal jeden Polák, manažer tyčkaře Sergeje Bubky. Druhý rok, co jsme spolupracovali, nám podepsal tři Kubánce – výškaře, překážkáře a dálkaře, všechno to byli mistři světa. Přijeli do Evropy, ale údajně z obavy, že by možná neprošli dopingovou kontrolou, se schovali někde ve španělských horách. A prostě k nám nedorazili. Bylo to pro mě hrozné zklamání, chtěl jsem se na atletiku vykašlat. Když pak Honza v roce 2006 ukončil kariéru, přenechal nám svého manažera Alfonze Jucka. A s ním jsme nadmíru spokojeni. Čtyřikrát nám pomohl sehnat fenomenálního tyčkaře Armanda Duplantise (s výkonem 630 cm drží světový rekord pod otevřeným nebem, s 627 cm je světovým rekordmanem i v hale, vyhrál dvě poslední olympiády, pozn. red.). A devětkrát se u nás ukázal Usain Bolt (fenomenální jamajský sprinter, osminásobný olympijský vítěz a držitel světových rekordů v běhu na 100 m časem 9,58 s, na 200 m vý-

▲ **Jako manažer zastupoval vedle nejlepších českých tenistů v minulosti třeba i hokejistu Jakuba Voráčka, sjezdářku Šárku Strachovou (Záhrobskou), veslařku Mirku Topinkovou Knapkovou, judistu Lukáše Krpálka či oštěpaře Jana Železného. Na talenty má čich. Je vždy usměvavý, vstřícný a klidně si s ním popovídáte třeba o Shakespeareovi. Na Filozofické fakultě v Olomouci totiž PhDr. Miroslav Černošek, Ph.D., vystudoval obor literatura, divadlo a film. Na Masarykově univerzitě v Brně později získal docenturu v oboru kinantropologie (vědní obor zabývající se strukturou a funkcí lidského pohybu) a nyní přednáší o sportovním marketinku.**

konem 19,19 s a ve štafetě na 4× 100 m časem 36,84 s, pozn. red.).

■ **Letos se 16. června v Ostravě koná jubilejní 65. ročník Zlaté tretry. Do Diamantové ligy sice nepatří, ale i tak je velmi populární. Bolt ukončil kariéru v roce 2017, ale proč tentokrát nevyšla účast Duplantise?**

Protože se 11. června žení v Cannes. Původně nám start přislíbil, ale zdá se, že jeho nastávající měla jinou představu o svatební cestě než cestovat z Cannes do Ostravy. (úsměv) Nicméně povedlo se nám sehnat řeckého tyčkaře Emmanouila Karalise, který už skočil 617 centimetrů. Slíbil, že se pokusí překonat rekord našeho mítin-

ku, ten drží výkonem 613 centimetrů právě Duplantis. Dohodli jsme pro něj motivační bonus. Největší hvězdou bude americký sprinter Noah Lyles (osminásobný mistr světa a úřadující olympijský vítěz v běhu na 100 m, pozn. red.), ale dorazí i australská sprinterská kometa Gout Gout (je mu 18 let a v kategorii do 20 let drží světové rekordy na 100 i 200 metrů, pozn. red.) a italský olympijský vítěz ve skoku do výšky Gianmarco Tamberi. Ti dva sprinteři proti sobě nastoupí na netradiční distanci 150 metrů. A je reálné, že na této trati vytvoří světový rekord, což by nám mohlo výrazně pomoci v celkovém hodnocení našeho mí-

▼ **Neumí pořádně anglicky a moc si nerozumí s moderními technologiemi (v mobilu nemá ani internet). Přesto patří mezi nejúspěšnější sportovní manažery v Česku. Sází na osobní vztahy a podanou ruku. „Jsem stará škola,“ krčí rameny. Vyplatilo se mu investovat peníze do mladých talentů. Pokud pak prorazily a začaly vydělávat velké peníze, smlouva mu zajišťovala podíl na jejich ziscích. Tak tomu bylo do věku 25 let i u tenistů Tomáše Berdycha (na snímku vlevo) a Petry Kvitové (vpravo). V čem byli tihle dva jiní? Podle Černoška třeba v tom, že nikdy zbytečně neutráceli. „Počkali si, až toho bavoráka nebo mercedesa vyhráli nebo dostali od sponzorů. Oni jsou oba vůbec šťastné povahy. Jednak nebyli dětmi úspěšných hráčů, což je pro potomky vždycky svazující. A jednak také neměli nadstandardní životní podmínky a museli se víc snažit. Proto bývají děti ze střední třídy většinou úspěšnější než z těch velmi bohatých rodin.“**

V rozhovoru pro týdeník TĚMA v roce 2017 Miroslav Černošek řekl, že ve sportu prodávají silné příběhy, jež oslovují lidi. „Dnes je ale pro sponzory nejsilnějším argumentem to, kolik má sportovec sledujících na sociálních sítích,“ říká. Jako příklad uvádí fotbalistu Cristiana Ronalda (na snímku při focení reklamy). Už je mu sice 41 let a hraje ligu v Saúdské Arábii, přesto je nejlépe vydělávajícím sportovcem světa. Kromě platu od arabských šejků je důvodem i to, že ho jen na Instagramu sleduje 665 milionů lidí. I díky tomu má horentní příjmy z reklam a za uplynulých 12 měsíců vydělal podle amerického časopisu Forbes 300 milionů dolarů (6,3 miliardy korun).

Martina Hingisová, Jana Novotná a moje dnešní žena Petra Langrová. Když jsme ve finále porazili 1. ČLTK, měl jsem slzy v očích. Dojatý jsem byl při triumfu Petry Kvitové ve Wimbledonu 2011. Ten den jsem dostal na dvě stě esemesek, nepočítaně telefonátů, dokonce mi s gratulací volal i Václav Klaus. Pak taky Jiří Bartoška, zda by Petra nedorazila na karlovarský filmový festival.

■ Co dál?

Dojatý jsem byl i při Laver Cupu v roce 2017. Nejprve když jsme v boji o pořadatelství porazili Londýn a Berlín. Když jsem na tu akci sháněl reklamní partnery, někteří mě odmítli s tím, že jde o nějakou exhibici, jaká nebude nikoho zajímat. Jenže tenisté pak hráli jako o život, strhla je i úžasná atmosféra v O₂ areně. Skvělý byl debl, v němž se vedle sebe postavili Federer s Nadalem, hráli proti Američanům. Po vítězném míčku Nadal skočil Federerovi do náruče. Z toho nádherného gesta dvou velkých rivalů mi vytryskly slzy. Mimochodem, někteří oslovení partneři, co mě poslali k šípku, pak po mně chtěli na poslední, třetí den akce lístky.

■ Jak vzpomínáte na zahajovací zápasy NHL v letech 2008 a 2010?

V prvním případě jsme přivezli Tampu Bay a New York Rangers. Za Rangers měl nastoupit i Jaromír Jágr, ale pak se v klubu nepohodl s vedením a odešel do ruského Omsku. Naštěstí až poté, co jsme prodali vstupenky. Za první hodinu zmizelo 12 tisíc lístků! Potvrdilo se, že hokej je v Česku divácky sport číslo jedna. Mohli jsme nasadit odpovídající cenu (nejlevnější lístky tehdy stály necelé dva tisíce korun, nejdražší 12 900 korun, pozn. red.). Start Rangers, kteří v NHL patří vedle Montrealu a Toronta mezi kluby, co na vstupném a vy-

silcích právech vydělávají nejvíc, nás totiž stál 2,3 milionu dolarů, zatímco Tampa milion. Dohromady se vším všudy nás to přišlo zhruba na čtyři miliony dolarů. Vzpomínám si, jak jsme ještě před podepsáním smlouvy seděli s generálním manažerem Rangers Glenem Satherem a já mu říkal:

„Dovézt NHL do Prahy nás stálo 4 miliony dolarů.“

„Šéfe, my do toho jdeme naplno. Jarda Jágr je u nás uznávaný jako bůh, jednou bude možná kandidátem na prezidenta. Nemůžeme si dovolit skandál, takže doufám, že si ho necháte.“ On mě uklidňoval slovy: „To bych se musel zbláznit, abych ho někam

pustil.“ A jak to dopadlo, jsem prozradil... Ale my jsme i tak slušně vydělali.

■ Chtěl jste do Prahy přivést i basketbalové kluby ze zámořské NBA. Proč se to nepodařilo?

Zkoušel jsem to. Kdysi jsem kvůli těm našim zahajovacím zápasům NHL obědval v Praze s komisařem NHL Garym Bettmanem (nejvyšší šéf NHL, pozn. red.) a tento svůj plán jsem mu prozradil. On zavolal manažerovi, co má v NBA tyhle akce na starosti. A cena byla čtyřikrát vyšší než za hokej. Když jsem spočítal, že by nás to stálo 400 milionů korun, musely by lístky být tak drahé, že by se neprodaly. Chtěl jsem k nám přivést i golfistu Tigera Woodse, ovšem startovné šest milionů korun bylo rovněž nad moje síly.

■ Jak jste se s těmi zahraničními manažery bavil? Angličtinou moc nevládnete...

▼ Největší hvězdou letošní Zlaté tretty (16. června) bude americký sprinter Noah Lyles (na snímku), osminásobný mistr světa a úřadující olympijský vítěz v běhu na 100 m. Na netradiční trati 150 metrů by si to měl rozdat s nejlepším juniorem světa Australanem Goutem a pokusí se o světový rekord.

▲ Jeho manželkou je někdejší 53. nejlepší tenistka světa Petra Langrová. Je o dvaadvacet let mladší než on. „Možná i díky ní se cítím mladší. Asi mě nakazila tou svou energií,“ směje se Černošek. Pro oba je to druhé manželství a už jsou spolu 18 let. Petra Černošková je ředitelkou tenisového UniCredit Czech Open v Prostějově, největšího turnaje mužů, který se v tuzemsku koná.

Měl jsem pokaždé tlumočníka. Bohužel jsem produkt klasické socialistické školy, každý den jsme měli hodinu ruštiny, odmaturoval jsem z ní na jedničku. Angličtinu jsme měli na gymplu, ale kašlal jsem na to. Na vysoké jsem studoval literaturu a film. Tam jsem zázrakem složil zkoušku i z angličtiny, musel jsem se to nabílovat slovo od slova.

■ Pracujete na zlepšení?

Asi čtyřikrát jsem si vzal učebnici pro samouky a pokaždé jsem došel k páté lekci. Dál to prostě nešlo. Na letišti nebo v hotelu jsem schopen základní konverzace, ale na rozhovory to není. Jednou se mi v Americe ztratilo zavazadlo, to jsem se dost zapotil.

■ Jak jste to řešil?

Většinou v takových chvílích zavolám manželce, a ona to vyřídí, je na to skvělá. Navzdory mnoha hendikepům jsem se stal poměrně úspěšným, tak proč to měnit? Už pětadvacet let mám stejný mobil Nokia, umí jen telefonovat a psát esemesky. Není v něm internet. Nemám ani počítač. Vzpomínám, jak jsme jednou v Davis Cupu dostali výprask 0:5 v Paříži. Tenkrát jsem dělal rozhovor pro francouzský sportovní deník a vyšel s titulkem „Papež světového sportu Miroslav Černošek“. Bral jsem to jako kompliment. Někdo mě může považovat za mírného komika, výsledky mi však nikdo vzít nemůže. Ale musím se zmínit ještě o dvou excelentních spolupracovnících... Ředitel-

lem naší firmy je Petr Chytil, už 31 let nám to spolu skvěle funguje. A pak Tomáš Cibulec, semifinalista Roland Garros ve čtyřhře v roce 2002, ten také odvádí skvělou práci.

■ Počítač ani v dnešní době nepotřebujete?

Jsem stará škola, papírový člověk. Všechno důležité mám zapsané v diáři. Na každý den si dělám kartičky, co mě čeká. V neděli si sednu a naučím se nazpaměť program na celý týden. Mnohokrát se mi to osvědčilo. Když mi pak třeba někdo zavolá do auta,

„Utrácím za cestování, oblečení, hodinky a koňak.“

přesně vím, kdy mám čas. Nemusím nic hledat, mám to v hlavě. A co mě baví moc a pomáhá mi držet se v duševní kondici, je moje pedagogická praxe docenta ve sportovním marketingu. Pořád přednáším na středních i vysokých školách.

■ Dopřejete si nějaký luxus?

Musím hodně cestovat. Když létám delší trasy, většinou v byznys třídě. Dělal jsem šestnáct let v oděvním průmyslu, ve firmě OP Prostějov, takže mám rád hezké oblečení. Moje partnerka byla mile překvapená, že existuje muž, který dokáže chodit tři hodiny po obchodech s oblečením. Nekou-

řím, ale dám si dobrý koňak. Nejvíc utrácím za tohle a za hodinky. Za auta vůbec, nemám ani řidičák.

■ Co vše vás s manželkou kromě lásky ke sportu spojuje?

I když jsme někde na velkém tenisovém turnaji, abychom povzbudili naše svěřence (v současnosti jako manažer zastupuje např. Jiřího Lehečku, Jakuba Menšíka nebo Víta Kopřivu, pozn. red.), vždy se snažíme ve městě zajít i na nějaký kulturní program. Moc rádi máme divadlo, nejen činohru, ale i operu. Jen u baletu usínám. (usmívá se) Na opeře jsme byli třeba v La Scale, v Metropolitanu opeře v New Yorku, ve Veroně, v Londýně, v Paříži, ve Vídni, v Mnichově... Poslouchám, přivřu oči a podle hudby poznám, zda se na jevišti zrovna odehrává milostná scéna, anebo nějaká hádka. Rádi máme hlavně opery od Verdiho a Pucciniho. Ve Veroně jsme viděli *Aidu*, kde po jevišti pochodovali živí sloni. Často se při sledování opery myšlenkami vracím do času svého dospívání, kdy jsem jako student jezdil do Prahy a chodil do Vinohradského divadla nebo Činoherního klubu. Zatímco v opeře máme shodu, v činohře dávám přednost tragédiím, kdežto žena má radši komedie. Já příliš veselým příběhům moc nevěřím. Při sledování Donutilova *Sluhy dvou pánů* jsem se zasmál, ale když jsem pak byl na *Hamletovi*, měl jsem pocit, že je to o životě mnohem víc.

■ Co vás naučila vaše manželka?

Mám štěstí, že jsme se potkali. Máme podobný pohled na život, podobné hodnoty.

Volání tenistů, aby na největších turnajích brali větší odměny, Černošek chápe. „Stačí se podívat na zisky pořadatelů grandslamů a na to, kolik z toho rozdělí mezi hráče a hráčky. Na druhou stranu, ani teď si tenisté nevydělavají málo.“ Třeba vítěz i vítězka US Open v New Yorku si loni odnesli šek na 5 milionů dolarů (105 milionů korun). A vítěz říjnové exhibice Six Kings Slam v Rijádu v Saúdské Arábii (Jannik Sinner) dostal 6 milionů dolarů. Jen pro srovnání: Švéd Björn Borg (nyní 69 let; na snímku je ovšem mladší), jenž v letech 1976 až 1981 vyhrál pětkrát Wimbledon a šestkrát French Open, si za celou kariéru vydělal na turnajích ATP „jen“ 3,65 milionu dolarů, a to jich 64 vyhrál. V historickém finančním žebříčku tenistů je až na 344. místě. První je Novak Djoković (více než 193 milionů dolarů, tedy přes 4 miliardy korun).

A taky mi hodně pomáhá. Kromě toho, že umí anglicky, je velmi organizačně zdatná, zařizuje mi služební cesty, letenky, hotely, restaurace. Naučila mě určité preciznosti. S ní jsem pochopil, jak je důležité zaměřit se i na detaily. Jsme oba městské typy. U domu máme krásnou zahradu, ale najali jsme si na ni zahradníka. Radši jdu dělat byznys. A když mám volno, raději sáhnu po knížce.

■ Vyměňujete si s manželkou čtenářské tipy?

To moc nefunguje. Ona čte spíš moderní autory, především novodobé romány, já radši sáhnu po klasice, například po Hemingwayovi nebo Remarqueovi. Ovšem dnes už čtu spíš časopisy, je mi osmasedmdesát, takže neudrím tak dlouho pozornost a mám brzy unavené oči.

■ Zmínil jste svůj věk, ale vy na něj opravdu nevypadáte. A to vám nechci lichotit... Může za to vaše výrazně mladší žena?

(váhá) Možná na tom něco bude. S první manželkou jsem byl třicet osm let. Ale Petra mě opravdu asi nakazila svou ener-

gií. Jsme spolu 18 let. Na svůj věk se necítím. Pořád sportuju, i když tenis ani basket už bohužel hrát nemůžu, kvůli kolenům. Snažím se však každý den plavat, ráno i večer, doma máme krytý bazén. Před pěti lety jsem si pořídil elektrické kolo. Možná díky tomuhle aktivnímu nastavení jsem překonal i covid, s nímž jsem skončil v nemocnici. Jenže jsem tam bohužel chytil rezistentní bakterii, fungovalo mi jenom de-

„Byl jsem v umělém spánku, přežili jsme jen tři z dvaceti.“

set procent plic, upadl jsem do bezvědomí a skončil na přístrojích. Deset dnů jsem byl v umělém spánku na mimotělním oběhu. Leželo nás tam dvacet, jen tři jsme přežili, spolu se mnou i biskup Jan Graubner. Přitom jsme byli dva nejstarší. Když jsem se probudil, bylo to dva týdny tvrdé, protože jsem zapomněl chodit a všechno jsem se

učil znovu. Ale po rehabilitaci jsem měl pocit, že jsem ještě omládnul. (usmívá se) Dokonce jsem se zbavil skoro všech prášků, беру jen jeden, na tlak.

■ Kdy jste si posledně pinknul tenis?

To už bude dva roky.

■ A nechybí vám to?

Smířil jsem se s tím. Doktoři mě varovali, že kdyby se mi kolena a kyčle ještě zhoršily, musel bych na operaci, a to se mi nechce. V kondici mě drží hlavně práce, ta mě pořád hrozně baví. Bojím se, že bez ní bych zestárnul hodně rychle, proto někdy pracuji i o víkend. I proto si nedovedu představit dovolenou delší než týden.

■ Největší vaše tenisové vítězství tedy už stane to, že jste kdysi v deblu s Andrejem Babišem porazili Václava Klause?

To už nic nepřekoná! (směje se) Byť to bylo tak trochu Pyrrhovo vítězství. Tehdejší premiér se totiž urazil a odjel... Musím však přiznat, že Klaus nehrál špatně. Jako bývalý basketbalista měl dobrý postřeh, cit pro hru a slušné první podání podobně jako kdysi Mirek Topolánek, zato druhý servis víceméně jen uvedl do hry. Na debl si navíc většinou dokázal sehnat dobrého parťáka. Několikrát jsem hrál VIP turnaj na jeho narozeninách v Lánech. Klaus nastupoval jako oslavenec s Karlem Nováčkem (bývalý osmý tenista světa, pozn. red.), mně přidělili většinou nějakého rekreanta.

■ Mluvil jste o cestování a dovolené. Kam jezdíte rád?

Hrozně rád jsem létal do Dubaje, vždycky když u nás byla zima. V únoru a v listopadu se tam totiž hrají velké tenisové turnaje. Bavilo mě to tam kvůli teplu. Letos jsme tam byli taky, našim klukům se na turnaji docela dařilo. V pátek jsme šli s Jirkou Lehečkou na večeři. Kondičního trenéra mu dělá můj nevlastní syn. V sobotu ráno oba odletěli do Los Angeles. My jsme se zrovna se ženou cachtali v bazénu, popíjeli drinky na baru. A najednou jí volá kamarád-

„Tenis je sportem gladiátorů,“ říká Miroslav Černošek. „Ivan Lendl by vám jistě potvrdil jednu velkou pravdu: má-li člověk soupeře porazit nebo porážet, těžko s ním bude v šatně kamarád a chodit s ním na večeři. Protože právě tím si vytvoříte zábrany. Hráč totiž musí jít na kurt s tím, že je potřeba toho druhého dostat do kolen. Ano, tenis je v tomhle krutý sport a nedává prostor pro slabé.“ Na snímku z loňska je Ivan Lendl s raketou na padel, což je sport kombinující tenis a squash.

Černoškova prostějovská „továrna“ na talenty zatím vyprodukovala čtyři tenisty, kteří byli v první světové desítce: Karla Nováčka, Jiřího Nováka, Radka Štěpánka a Tomáše Berdycha. Bude tím pátým v pořadí Jakub Menšík (20, na snímku), nebo Jiří Lehečka (24)? Lehečka je nyní na žebříčku dvanáctý. Menšík šestnáctý - a právě zazářil postupem do semifinále na grandslamovém turnaji v Paříži (na snímku vpravo). V Prostějově se narodil a bydlí tam pár minut od kurtů. „Kuba je mimořádný talent, navíc už dokázal porazit i Sinnera nebo Djokoviće,“ říká Černošek. „Jeho děda Slávek je navíc můj kamarád z dětství. Byl to prominentní právník a generální ředitel firmy Gala. Chodili jsme spolu na pivo, takže ten vztah je pro mě o dost osobnější. Kuba u nás začínal v pěti letech a je to velký prostějovský patriot. A opravdu hrozně prima kluk.“ A Menšík mu komplimenty vrací: „Pan Černošek mě podporuje od mých začátků. Dobře si pamatuji, že když jsem byl v žebříčku dvoustý padesátý, nešťěkl po mně ani pes. Ale já si dobře vzpomínám, kdo při mně stál v dobrých i horších časech.“

ka, že začala válka, že Američané zaútočili na Írán a ten že hrozí odvetou i státům na Blízkém východě. Bydleli jsme kousek od hotelu Burj Al Arab, který mohl být jedním z cílů. A pak ho taky nějaký dron trefil. O půlnoci byl poplach, nahnali nás do podzemního kongresového centra, pět set lidí. Leželi jsme tam na dece, všichni vedle sebe. Hlavou mi běžel film mého života. Napadaly mě otázky, zda se ještě vrátíme domů a uvidíme děti a vnučata. V šest ráno nás pustili na pokoje. Pak byl relativní klid, ale občas jsme slyšeli drony. Nedělní let zrušili. V pondělí mi volal kamarád Roman Vik, ředitel letecké společnosti Smartwings. Pro slovenský parlament zajistil let z Ománu do Bratislavy. Byl tak hodný, že nás tam taky zapsal. Dlouho jsme se nerozmýšleli. A vydali jsme se na devítihodinovou cestu autem na letiště. Celkem pětadvacet hodin na cestě. Ale byli jsme šťastní. Bratislavu jsem

ještě nikdy tak rád neviděl! A Petře jsem pak doma řekl, že dokud tam nebude klid zbraní, budu létat jen po Evropě. Mám moc rád třeba Monako, Řím, Paříž. A taky Rakousko, v létě tam jezdíme na kola, v zimě lyžovat, tedy já už nelyžuju, zato Petra výborně.

„Klaus nehrál špatně, ale tehdy se po prohře urazil.“

■ **Vraťme se ještě k tenisu. Co si myslíte o tom, že by ženy a muži měli na tenisových turnajích dostávat stejné odměny? A co si myslíte o uvažovaném bojkotu nejlepších hráčů, že se jim jejich odměny zdají malé?** Musím být lehce diplomatický, ale myslím si, že na grandslamech (čtyři největší

turnaje v sezoně: Australian Open v Melbourne, Roland Garros v Paříži, Wimbledon v Londýně a US Open v New Yorku, pozn. red.) stejné odměny spravedlivé nejsou. Muži tam hrají na tři vítězné sety, a tak se to může protáhnout i na pět hodin či víc, kdežto u žen se to vyšplhá nejvíce na tři hodiny, protože hrají jen na dva vítězné. Podle mě by tedy muži měli mít na grandslamech vyšší odměny než ženy. Že by však hráči v závěrečných kolech největších turnajů měli brát víc peněz než dnes, to bych podepsal. Stačí se podívat na zisky pořadatelů grandslamů. Z Wimbledonu mají zhruba 200 milionů liber (5,7 miliardy korun, pozn. red.), hráči a hráčky si přitom rozdělí 53 milionů liber (vítěz dvouhry bere tři miliony liber, zhruba 85,5 milionu korun, pozn. red.), takže rezerva by tam byla. Na druhou stranu, ani teď si tenisté nevydělavají málo...

Za drahá auta neutrácí, nemá ani řidičák. Miluje však koňak, značkové hodinky, módu, divadlo a cestování. Pravidelně s manželkou létali do Dubaje. Byli tam i teď na jaře, když začal americký útok na Írán a ten v odvetě útočil na okolní země, spojence Američanů. „O půlnoci byl poplach, nahnali nás do podzemního kongresového centra, pět set lidí. Leželi jsme tam na dece, všichni vedle sebe. Hlavou mi běžel film mého života. Napadaly mě otázky, zda se ještě vrátíme domů a uvidíme děti a vnučata,“ vzpomíná.

■ **Tím spíš, když to srovnáme s výdělkem v historii, že? Martina Navrátilová vyhrála osmnáct grandslamových titulů ve dvouhře a na oficiálních turnajích WTA vydělala tenísem necelých 22 milionů dolarů, v historické tabulce tenistek je až na 26. místě. Ivan Lendl bral osm titulů na grandslamech, celkem vyhrál 94 turnajů ATP a vydělal si na nich jen něco přes 21 milionů dolarů. To Novak Djoković vyhrál 101 turnajů, ovšem má z nich více než devětkrát víc peněz, přes 193 milionů dolarů...**

Moje žena ještě jako Petra Langrová hrála devětkrát Wimbledon, tráva jí moc nešla, za porážku v prvním kole tehdy brala 5 tisíc liber. Dneska je to 66 tisíc (1,9 milionu Kč, pozn. red.). Za porážku v prvním kole kvalifikace dostanou hráči 15 500 liber (442 tisíc Kč, pozn. red.). Tenis a golf jsou mnohem lépe placené než třeba lyžování, ale je to dané vyšší částkou za vysílací práva, vyšší ochotou sponzorů přispívat na tyto akce. Říkám, že tenis je sportem gladiátorů. O úspěchu rozhoduje jeden hráč a musí vyhrát ten poslední balonek zápasu, vedení 6:0 a 5:0 nestačí. Vzpomínám si na zápas Tomáše Berdycha v prvním kole French Open v roce 2013 proti domácímu Monfilsovi. Prohrával 0:2 na sety, srovnal na 2:2 a v pátém setu padl 5:7. Po víc než čtyřhodinovém boji. Šli jsme pak na večeri a byl úplně vyždímaný a zdeptaný. Mimochodem, Gael Monfils kdysi Petru Kvitovou připravil o reklamu pro Škodovku.

■ **Jak to?**

Mluvílo se tam o částce deset milionů korun na rok. Čeští šéfové marketingu to navrhli do Německa a tam to neschválili. A podepsali francouzského tenistu Monfil-

se. Byl jsem velmi zklamaný. Podobný příběh jsem zažil i s Honzou Železným. On je z Mladé Boleslavi, respektive z Kosmonos. Bylo několik jednání, ale nic z toho. Nakonec mu nabídli auto. Jenže tohle nabídnout trojnásobnému olympijskému vítězi je příliš málo.

■ **Říká se, že nejlépe z českých sportovců dokázal olympijské zlato zpeněžit akrobatický lyžař Aleš Valenta, který vyhrál v Salt Lake City 2002. Je to pravda?**

Podle mě u nás svoje sportovní úspěchy nejlíp dokázal zpeněžit Jarda Jágr.

„V Dubaji jsem se teď bál, zda se vrátíme domů.“

■ **Jakou šanci mají dejme tomu nedávní olympijští vítězové, kanoisté Martin Fuksa a Josef Dostál?**

Není to fotbal, basketbal, tenis, golf, prostě nejsou to globální sporty. Mají to těžké... Myslím, že dnes domácí firmy v reklamě raději sáhnou po nějakém známém herci a influencerech než po sportovci. Když jsem začínal, jediná hodnota pro firmy v oblasti marketingu byla výkonnost sportovce. Postupem času se k tomu přidala schopnost zaujmout, být něčím výjimečný, charismatický, líbit se. Takový sportovec mohl v příjmech za reklamu klidně trumfnout žebříčkově lépe postaveného.

■ **A dnes?**

Největším argumentem je počet sledujících na sociálních sítích. Když dnes jednám třeba s firmou Adidas o ceně pro hráče, který

bude hrát v jejím oblečení, a řeknu jim, že je dejme tomu patnáctý na světě, namítnou mi, že to je fajn, ale v žebříčku podle počtu sledujících je až sto padesátý. Ronaldo je nejlépe placeným sportovcem světa, za rok si vydělá zhruba 300 milionů dolarů (6,3 miliardy korun, pozn. red.). Kromě toho, že se jedná o skvělého fotbalistu, je důvodem i to, že ho jen na Instagramu sleduje 665 milionů lidí. Za ním je další fotbalista Lionel Messi, jehož na Instagramu sleduje 506 milionů lidí. Ten za posledních dvanáct měsíců vydělal 140 milionů dolarů a půlku z toho má za komerční aktivity mimo hřiště. Mimochodem Petru Kvitovou sleduje na Instagramu velmi pěkných 658 tisíc lidí.

■ **Vsadil byste milion korun, že aspoň jeden z vašich svěřenců, tedy Jiří Lehečka nebo Jakub Menšík, někdy vyhraje grandslam?**

Tentokrát radši nevsadil. (usmívá se) Budou to mít velmi těžké, mezi tenisty je obrovská konkurence. Za jasnými králi Italem Sinnerem a Španělem Alcarazem je smečka hladových vlčáků... Spíš bych si vsadil, že aspoň jeden z mých kluků bude stabilně v desítce. Oba už tam skoro nakoukli. Podle mě na to mají. Kuba je mimořádný talent, navíc už dokázal porazit i Sinnera nebo Djokoviče... Holky to mají přece jen snazší. Třeba Karolína Muchová podle mě grandslam vyhrát klidně může, za mě je to nejšíkvnější tenistka na okruhu. Její hra mě baví, což se obecně o ženském tenisu říct nedá. Mnohem raději se dívám na mužský tenis.